

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Ioannis Apostoli Et Euangelistæ: Ex probatissimis antiquorum patrum scriptis, ad censuram illustrissimi Baron. rēdactis: Obijt anno Domini 101. Clementis Papæ nono, Traiani Imp. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

nitti statim non potuit, obstantibus Iudæis; quam die nocteque sub dio expositum custodiebāt, ut à feris & volucris cōsumeretur. Sed Christo protectore intactum planè atque illegitimum permāsit; donec Gamaliel collectos quoscunque potuit, Christianos occultè submisit: qui rebus omnibus ad sepulturam necessarijs egregiè instructi, sublatum vehiculo ad villā Caphargamalā (quod interpretatur villa Gamalielis) deportarunt: vbi summa funeris magnificentia, in Orientali theca in nouo monumento ipsius Gamalielis conditum fuit.

*Gamaliel
corpus S.
Protomarty-
ris sepeliri
curat.*

De inuentione reliquiarum eius ac sociorum quaeratur Lector tom. 3. die. 3. Augusti. De miraculis verò multa sunt apud Augustinum & Eudodum episcopum qua nimis longum foret hic adscribere.

VITA S. IOANNIS APOSTOLI ET

*Vide 1 & 2.
Tom C. Ba-
ron. & Not.
ad Martyr.
Rom.*

Euangelistæ: Ex probatissimis antiquorum patrum scriptis, ad censuram illustrissimi Baron. redactis: Obijt anno Domini 101. Clementis Papae nono, Traiani Imp. 2.

IOANNES Iacobi Apostoli, quem a Herodes gladio interficiendum curauit, frater, Zebedæo patre natus est. Is à Christo vnâ cum Iacobo fratre, cum in mare Galileæ piscatores retia reficerent, vocatus, statim relicto patre, rebusque omnibus, se in illius disciplinam tradidit. Licet enim nobilitate generis multis conspicuus & ea propter ipsi etiâ Pontifici notus fuisse dicatur, Euangelistæ tamen testi-

*27. Decē.
a Act. 12.
Patria eius.
Ioannes fuit
nobilis.
Hieron.
Epist. 6.
testi-*

Marc. 1.

testimonio ipsum fuisse piscatorem & recte
 consarcinasse constat. Ditiorem tamen ceteris
 Apostolis piscatoribus fuisse, ea est cōiectura,
 quod mercenarios ad piscationem conductos
 habebat: nam Marcus de ipso, & Iacobo fratre
 ipsi⁹ ait, quod relicto patre suo Zebedeo in na-
 vi cum mercenarijs, secuti sunt Iesum: habuit
 seque Hierosolymis domum, in quam post
 Christi passionem, Dei genitricem rece-
 pit, æque assentimur. Caterum à Domino
 ad Apostolici muneris dignitatem nõ adole-
 centulus, sed annu agens vigesimum secundu,
 electus est: ac tribus post annis, quibus cū Do-
 mino versatus est, tempore passionis in vltima
 cœna anno ætatis suæ vigesimo quinto, sacer-
 dotio initiatus est: nam ab ea ætate diuina le-
 ge Leuitis concessam erat ministrare in taber-
 naculo foederis. Porrò quanta amoris teneri-
 tudine Christus Dominus eū amplexatus fue-
 rit, ex Euangelijs luce meridiana clarius pat-
 tet. Quarè omissis ijs, quæ sacrosancta Euan-
 gelia de illo testantur, operæ precium est vt
 gesta illius à glorioso Crucis triumpho per-
 stringamus.

*Secundū adi-
 tionem sep-
 tuaginta in
 terpretum.
 Secundū He-
 braicā verò
 triginta an-
 norū nume-
 rum prescri-
 ptum fuisse
 Hieronymus
 tradit in E-
 zechielem l.
 3 Cap. 11.
 Euseb. prin-
 cipio 3 lib.
 Histor. Eccl.
 Asiæ Ec-
 clesie primū
 ab aposto-
 lis Petro &
 Paulo insti-
 tuta.*

Igitur in partitione prouinciarum Asiam
 illi obtigisse referunt: non quidē statim à mor-
 te Christi, sed multo post tempore; vt potē
 post necem Petri & Pauli Apostolorum; quo-
 rum prædicatione, Ecclesiæ Asiæ fuerant
 fundatæ, & ad pietatem optimè institutæ. Nā
 & Minoris Asiæ ecclesias à Petro erectas esse
 constat; à Paulo autē alias plures; vt potē qui
 Ephesi Asiæ metropoli triennio docuit, eandē-
 que Ecclesiā primus omnium fundauit. Quā-
 obrem

obrem etsi (quod multi testantur) cum Hierosolymis iussi sunt abire fideles, Ioannes unà cum Dei genitrice Ephesum venit, non tamen illum ibi Euangelium prædicasse, atque Ephesinam Ecclesiam erexisse constat, Timotheus namque à Paulo Ephesinus pontifex creatus, antè Ioannem in ea messe laboravit: quo viuo Ioannes eidem Ecclesiæ nequaquam præfuit; licet fortassis eam lumine suæ doctrinæ illustrauerit. Caterùm vltimis post necem Apostolorum temporibus cum ab hæreticis Asiæ ecclesias vexari cognosceret, eò profectus est, easque protinus administrandas curandasque suscepit: ne, qui in ea erant regione fideles, hæreticorum fraudibus à sincera fide exciderent.

Venit Ephesum Ioannes cum virgine Maria. Timotheus antè Ioannem Epheso Episcopus præfuit.

Dum igitur Ephesi atque aded in tota Asia verbū Dei prædicaret, anno Christi Redemptoris nonagesimo secundo, Domitiano Augusto decimum quintum, & Nerua Cocceio secundum Coss. siue inuidia Apollonij, qui in Christianos erat infensissimus, vel fortassis Euphratis philosophi desertoris apud Domitianum agentis, his officijs assueti; aut opera Ebionis hæresiarchæ, eiusdem Ioannis hostis acerbissimi, ipse Ioannes ad Domitianum Imperatorem reus impietatis, à Proconsule Asiæ Romam vincetus mittitur; atque ad portam Latinam in conspectu Senatūs in dolum feruentis olei, (siue potius folium) tonsus primum ignominia causa, immittitur: ex quo tamen saluus planè atque incolumis, siue vlllo doloris sensu, magna omnium admiratione exiuit. Hæc ita se habere confirmat in pri-

Epheso Romanum reum accersitur.

Martyrium eius.

Huius veritatis grauisissimi sunt ad-

*Stipulatores
Tertull. de
prescripti.
cap 36. Hie-
ronym. in
Iouin. lib 1.
& in Matth.
cap. 20.*

*Mittitur in
exilium Io-
annes in
Patmos.*

*Conscribit
apocalyp-
sim.*

*Hæc Meta-
phr. quæ non
reijcit Baro-
nius, imo
confirmat.
* Arcopagita*

*Nerva Impe-
rator eum
ab exilio re-
uocat.*

in primis vetus ac nobile Ioannis martyrij, & tam insignis editi miraculi monumentum, apud portam Latinam; vbi sæuissimum illud constat illatum esse supplicium; imò & ipsa dies quæ hæc facta sunt pridie Nonas Maij; quæ perpetua est memoria illustrata: dum eadem, recurrente quolibet anno, Romæ, & alibi, annua celebritate recolitur.

Porro Domitianus, tam inusitata rei miraculo stupore quidem correptus, verum tenebris infidelitatis planè occæcatus, virum sanctum perpetuo exilio condemnans, in insulam Patmos deportandum curauit. In ea insula, eo die quem Dominicum nunc etiam dicimus, visio quædam ei oblata est; qua illi multa magnaque mysteria ita patefacta sunt, vt ea cum scripisset, ad septem Asiæ Ecclesias, Ephesinâ, Smyrnensem; Pergamenam; Thyatiranam; Sardensem; Philadelphianâ; Laodicenemque iussu Dei miserit. In insula verò Patmos anno vno & eo amplius constitutus omnes eiusdem insulæ incolas ad pietatem instituit, & minime pœnitendos exilij sui fructus fecit. Eodem illo tempore sacer * Dionysius 90. ferme annorum vir ex Athenis ad Apostolum literas dedit, quibus prophético spiritu instantem ab exilio in Asiam reditum ei annunciauit. Quod vaticinium mox effectum sortitum est. Nam mortuo Domitiano, Nerva, qui in imperium successit, rescissis Domitiani actis, omnibus pœna exilij mulctatis libertatem restituit. Igitur Imperatoris edicto in Patmos delato, Ioannes sine mora Ephesum nauigare constituit. At verò insulani qui sanctissimi Do-

storis

ctoris sui monita pietatemque egregiè imberant, illius discessum ægris admodum animis tulère; vnde luctu lachrymisque deformati, supplices ad eum venère, orantes atque obtestantes, vt, si abire omninò decreuisset, saltè aliquod doctrinæ suæ monumentum relinqueret, & totum redemptionis nostræ mysterium literis consignaret. Nec recusauit Theologus, sed indicto omnib. ieiunio, ieiunus ipse & propemodum corpore exhaustus, assumpto secum ex discipulis vno, montis conscendit verticem. Vbi cum tota mète diuinis intentus rebus Euangelij mysteria scribere aggrediretur, repente horrenda tonitrua ac fulgura vehemèti fragore elisa, atque effulgentia micuère. Quorum terrore exanimis propemodù collapsus discipulus, Ioannes verò Christi spiritu egregiè roboratùs constitit immobilis; sinemq; rerum admirandarum expectans, postremò huiusmodi vocem è cælo dilapsam percepit: In principio erat verbù, & verbù erat apud Deù, & Deus erat verbù. Sicque totà Euangelij seriè contexens, eà Insularibus tradidit, ijsq; lugentibus & inuitis Ephesum deindè nauigauit. Vbi eù sedem ac domicilium rerum suarum collocasset, omnesque & animi & corporis vires ad collapsa in multis fidei ac religionis fundamenta restauranda intenderet, quorundam rogatu ad finitimas gentes proficiscitur.

Cumque ad vrbem quandam non longè indè distantem (cuius etiam nomen nonnulli memorant) se contulisset: & fratres, qui in hac erant, opportunè recreasset, quendam ibi fortè reperit adolescentè, corporis viribus valentè,

Eee vultu

*Hec sanè
haudqua-
quam opo-
crypha esse
testatur Ia-
ron. Annai.
tom. I.*

*Conscribit
Euangelium.*

*Redit Ephe-
sum.*

*Hanc histo-
riam. vi. ve-
risimam,
plurimorum
testimonio*

*comprobat
C. Baron.
Tom. 1. An-
nal. anno
Christi 98.*

vultu & oris confirmatione admodum venustū. Generositatem verò animæ illius, ac morum liberalitatem attentius cum obseruasset, alio autē indè discessurus, protinus, data adolescenti benedictione, in eū, qui ibi episcopus erat constitutus, oculos conuertit, eumque sic affatus est: Hunc adolescentulum omni studio, cura & cogitatione, coram Ecclesia & Christo teste, tibi tuæque fidei commendo. Quem cum Episcopus in suam tutelam accepisset, & omnia se facturum fuisset pollicitus, Ioannes eadem iterum atque iterum illi edisserit: cuiusque fidem contestator: Ephesum deindè redit. Episcopus ille adolescentulum sibi concredendum in domum suam recipiens, educavit pro suo; in officio continuit; fouitque humanitèr ad extremum Baptismi sacramento illuminauit. Postea verò vbi Sigillo Domini (nempe Sacramento Confirmationis, vt addit interpres) tanquam perfecta tutaque eius animæ custodia obsignasset, non nihil de cura & obseruatione in eo instituendo suscepta remisit. Quem quidem non solum liberior viuendi potestas, quam fuerat paulò antè tempus adeptus, verù etiam quidam adolescentes eius æquales, otio languidi, inertia dissoluti, & omni malorum genere assuefacti corrupèrunt. Et primum exquisitis conuiuiorum opiparorum delicijs, illum alliciunt, inuitumque noctu deindè educètes, ad furti societatem coeundam atrahunt: tum maiora moliri flagitia hortantur. Iste pedetentim assuefcit; & propter generosam animi magnitudinem, tãquam æquus effrænatus, & nimium sibi suisque viribus præfidens, extrã

*En quid non
facit praua
societas.*

rectam

rectam viam impetu fertur, frænaque acriter præmordés, procliuius in profundû vitiorum gurgiré se præcipitat. Atq; cum iam in desperationem salutis in Deo sitæ veniret, deinceps non de exiguis noxis cogitauit, sed maximis quibusdam ac nefarijs facinoribus admissis: vbi semel omni improbitate & nequitia perditus euaserat, nullâ non sceleris labem ex æquo cum alijs contrahere secum statuit. Illis igitur in familiaritatem adscitis, & magna latronum turba collecta, animo prompto paratoque se duces manu violentissimum, sanguinis effusione crudelissimum, seueritate denique acerbissimum præbuit.

*Adolescens
optimè insti-
tutus tandè
fit pessimus
latro.*

Interea temporis, vbi necessaria ad rem incidere occasio, Ioannes accersitur. Ille, vbi alias res, quarum gratia venerat, recta ratione disposuisset: Age, inquit, episcope, depositum nobis redde, quod ego & Christus, Ecclesia teste, quam gubernas, tibi commisimus. Hic verò primò attonitus obstupuit: arbitratus pecuniam quam nunquàm acceperat, à se per fraudem & dolum malum repeti: & tamen neque facillè credere poterat ea à se reposci per calumniam, quæ neutiquàm habuisset: neque Ioanni depositum repetenti omninò diffidere. Verùm simulatque Ioannes dixerat, Adolescentulum repeto & animam fratris: senex demisso vultu ingemiscens & item lachrymans: Ille, inquit, mortuus est. Quomodò & quo genere mortis? D E O, inquit, mortuus est: nam nequam, & perditus: & vt verbo còcludam latro euasit: & iam pro ecclesia, in qua versabatur, montem cum nefaria

Ecc 2 sui

*En vt fla-
grat zelo sa-
lutis perdit
adoleſcentis.*

fui ſimilium turba occupat, Apoſtolus verò
his auditis, dolore vehementi oppreſſus, re-
uerà, inquit, egregium te cuſtodem animæ fra-
tris tui reliqui. Equus iam mihi adſit, & dux
aliquis itineris. Indè ab Eccleſia, ita vt erat,
cum feſtinatione ſe proripuit. Proſectus au-
tem ad locum, à primis latronum excubito-
ribus præhenditur: qui neque fugam parans,
neque euitare ſtudens, ſed vociferans admo-
dum, dixit; Huc huius rei cauſa acceſſi, me
ad principem veſtrum deducite: qui quidem
ad tempus, vt erat, armatus exſpectabat. Ve-
rum vt Ioannem aduentantem agnouerat, præ
pudore fugam capeſſit. Hic verò ætatis ſua
oblitus, illum pro viribus properè inſequitur
atque clamans: Quid, inquit, fili me tuum ip-
ſius patrem inermem, & ætate conſectum fu-
gis? Miſerere laboris mei, fili, ne formides; ad-
huc tibi ſalutis ſpes reliqua eſt; ego Chriſto
pro te reddam rationem; & ſi ſit opus, pro te
lubens mortè oppetã; ſicut Dominus pro om-
nibus nobis, pro tua anima meam dabo, con-
fiſte, crede: Chriſtus me miſit ad te. Ille vbi
hæc audiuerat, primum oculis humi defixis,
conſtitit: deindè arma abiecit; tum horro-
re perſuſus, grauiter & acerbè lamentatus
eſt; lenem ad ſe aduentantem complectitur; fle-
tu & mœrore, quoad poterat pro culpa fati-
fecit: & dextera ſola occultata, lachrymarum
vnda ſecundò baptizatur. Apoſtolus rata & cõ-
ſtanti aſſeueratione, ei ſe à Saluatore veniam
& remiſſionem peccatorum precibus ſuis im-
petraturum pollicetur; atque ad genua acci-
dens, ipſam manum dexteram, tanquam aqua
pœni-

pœnitentiæ ablutam purgatamque osculatus, *Nota quo-*
 illum ad ecclesiam reducit. . Crebris item *modo redu-*
 precibus Deum pro illo inuocat; continuis *cat perditum*
 ieiunijs vnâ cum eo se macerat; varijs diuinæ *adoleſcentē*
 ſapientiæ ſententijs eius animum quaſi qui- *in viam ſalu-*
 buſdam blanditijs mitigat, tranquillatque: *tiſ.*
 neque prius, vt fertur, indè deceſſit, quam
 illum eccleſiæ miniſterio præfecit. Cuius
 conuerſione magnum veræ pœnitentiæ exem-
 plum; præclarum ſecundæ regenerationis
 ſpecimen; illuſtre denique trophæum à pec-
 catis reſurrectionis, per exteriora pœnitentiæ
 ſigna hominibus Deus propoſuit ad imitandū.

Cæterum Ioannes cum totâ Aſiam religione
 noſtra imbueret, à barbaris ſeditione cõcitata
 in templū Dianæ pertractus eſt, vt ei immola-
 ret & ſacrum faceret. Ipſe autem hanc eis con-
 ditionem propoſuit, vt ſi illi Chriſti templum
 Dianæ fide implorata euertent, ipſe Diana
 ſacrificaret: ſi ipſe, appellato inuocatoque
 Chriſti nomine, Dianæ templum funditus
 tolleretur, illi Chriſto crederent. Quæ cum ma-
 iori parti placuiſſet conditio, Ioannes om-
 nibus è templo egreſſis, preces ad Deum fu-
 dit, & Dianæ ſimulachrum momento commi-
 nuit. Ariſtodemus autem quidam pontifex
 tum ſacerdotum, re cognita, populum con-
 citauit: eoque furoris impulit, vt pars vna cum
 altera prælio decertare conſtitueret. Quod
 cum ſumma, haud immeritò, moleſtia Apo-
 ſtolum afficeret, Ariſtodemum adiit, quæſiuit-
 que ab eo, qua tandem ratione ipſius animum
 ita infeſtum placare poſſet. Ille ita demum ſe
 & omnem animi iracundiâ ac ferociam depo-
 ſitu-

*Subuertit
 Diane ſimu-
 lachrum S.
 Ioannes.*

stium, & Christo, quem Deum prædicaret, crediturum pollicitus est, si venenū quod daturus esset biberet, nec ei quidquā mali afferret. Nihil recusavit Apostolus. Quē Aristodemus ut vidit tanta fiducia præditum, quo facilius eum à suscepto cōsilio deterreret, duobus se daturum esse dixit, qui ut primum bibissent, necarentur. Ne hoc quidem Ioannē deterruit. Aristodemus ad Proconsulem veniēs duos qui capitis rei erant, postulavit. Hi epoto veneno, spiritum ediderunt. Ioannes verò, accepto poculo, cū signū Crucis expressisset, magno fortique animo ita venenū hausit, ut nihil profus mali sentiret. Omnes mirari; Deū laudibus efferre: & Apostolum verum Dei seruum prædicare. Aristodemus autem adhuc animo fluctuans, tum demum se Christo crediturum dixit, si defunctos illos ab inferis excitaret. Tunc Apostolus fertur ei tunicam suam tradidisse, ut eam mortuis adhiberet. Ea adhibita dicto citius exanimis ad vitam redierunt. Proconsul & Aristodemus tam inustratæ rei miraculo impulsī, sacris disciplinæ religionisque nostræ initiati sunt.

S. Ioannes bibit venenum nec quidquam leditur.

Excitat 2. mortuos.

** herbarum.*

Adduntur ad hæc, alia multa miranda, à Ioanne peracta; ut mutatio* virgarum in aurum, & saxorum in gemmas: sed quia sunt apocrypha, & que rejicienda putamus. Ferunt & vicuam, nec non adolescentem defunctos ab eodem Ioanne esse reuocatos ad vitam, sed hæc ex pseudo-Prochoro, vel alijs quorum fides in omnibus non probatur. Illud verò de mortuo homine ad vitam restituto firmum habetur, & testimonio Apollonij antiquioris Theologi, quem

Euseb. lib. 5. ca. 17 in fin.

quem citat Eusebius, comprobatur. Confir-
 mat hoc ipsum Sozomenus sic dicens: Non so-
 lum Petrus Apostolus mortuum suscitauit,
 sed & Ioannes Euangelista Ephesi: & Philippi
 filii Hierapoli; & eadem à multis tum veteri-
 bus, tum nostri temporis pijs viris (nempè ab
 Epiphano inter alios) esse gesta reperies. Plu-
 ra sanè eademque magna edita esse à Ioanne
 miracula, cum reuersus est Ephesum, vt cre-
 damus, illud magnoperè persuadet, quod A-
 pollonius Tyanæus, magus illorum temporù
 famosissimus, cum se exemisset è manibus Do-
 mitiani, qui eum Romæ detinuit vinctum in
 carcere, ab Vrbe recedens, & per Græciã se in
 Asiam conferens, Ephesi moraretur. Opor-
 tuit igitur, vt olim Petrum aduersus Simo-
 nem magum, sic Ioannem magna virtute in
 magum obniti: ne, qui credidissent, eius ma-
 lis artibus in præceptis adducerentur; cum præ-
 fertim recens esset exemplum, quo Apollo-
 nius magnam de se apud Ephesios existimatio-
 nem concitauerat.

*Sozom. lib.
7. cap. 26.*

*Fecit alia
multa mira-
cula Ioan-
nes.*

Astor. 8.

Vt autè mirè beneuolus in peccatores quam
 uis penè desperatos, ac conclamatos, vt ita di-
 cam, erat: sic in eos, qui Christianam religionè
 fidemque pertinaciter oppugnabant, ita seuerus
 extitit, vt rei nullius cù eis societate coniungi
 vellet. Quod Irenæus vna in re, ex qua de ceteris
 cõiecturã facere possimus, apertè declarat.
 Erat Cherintus quidã homo pestilenti hæresis
 cõtatione infectus; qui cum Ephesi die quodã
 in balneis lauandi causa ageret, & Ioannes eò
 fortè, eadè ob causã, venisset, viso homine hæ-
 retico, illicò re infecta recessit: dicès vereri se,

Lib. 3. cap. 3.

Ecc 4

nebal-

ne balneæ, in quibus Cherintus veritatis hostis esset, conciderent.

*D. Hieron.
in epist. ad
Galatas lib.
3 cap. 6.*

Illud verò in virtutibus eius minimè prætereundum : Cum Ephesi moraretur Ioannes vsque ad vltimam senectutem, & vix inter discipulorum manus ad Ecclesiam deferretur, nec posset in plura vocem verba contexere; nihil aliud solebat per singulas proferre collectas, nisi hoc: Filii diligite alterutrum. Vnde & tandem discipuli, & fratres qui aderant, rædio affecti quod eadem semper audirent, dixerunt: Magister, quare hoc semper loqueris? Qui respondit dignam Ioanne sententiã: Quia præceptum Domini est; & si solum fiat, sufficit.

Et hæc quidem apostolico viro & virtute digna, aliaque multa quæ nos latent, cum de uexa planè ætate in terris præclare gessisset, Ioannes, anno à Saluatoris nostri passione 68. Traiani Imperatoris 2. Ephesi diem extremum clausit, & iuxta eandem urbem sepultus est. Testantur hoc ipsum Eusebius ex Irenæo, a Polycrates quoque Theologorum antiquissimus, ad Victorem Romanum Pontificem scribens, hæc habet de eiusdem Ioannis obitu: His accedit Ioannes, qui supra pectus Domini recubuit; quique cum esset sacerdos, πέταλον gestauit: qui denique martyr & doctor fuit, & Ephesi etiam obdormiuit. Hæc ipse, quæ Eusebius recitat, magnum sanè testimonium eiusdè loci episcopi sanctitate & doctrina celebris; quæ haud potuerit latuisse, quæ de Ioannis exitu vera essent; cui merito omnes

*Hæc est sententia D.
Hieron. de
scriptor.
Eccles. in
Ioann.
Eu eb. in
Chronic.
a Apud Euseb. lib. 3.
cap. 25.
Hæc Baron.
Tom. 2. Annal. anno
101.*

de Ioan-

de Ioannis obitu debeant auscultare: cum præsertim id ipsum Tertullianus testatum expressè reliquerit, cum ait: Translatus est Enoch, & Elias, nec mors eorum reperta est, dilata scilicet: cæterum morituri reseruat, ut Antichristum sanguine suo extinguant. Obijt & Ioannes, quem in aduentu Domini remansurum frustra fuerat spes. Hæc idcirco Tertullianus, quæ viuente adhuc Ioanne, multi qui sententia Domini de eo dicentis ad Petrum. Sic eum volo manere donec veniam, quid ad te? quædo & exijt sermo ille inter fratres, quod discipulus ille non moritur: in eum sensum acceperunt, ut putarent Ioannem usque ad Domini aduentum fore superstitem. Nec satis fuit, Ioannem eos illa suspitione liberasse, cum scripsit dicens: Et nõ dixit Iesus, non moritur; significans nimirum noluisse illis verbis: Sic enim volo manere donec veniam, ut non esset usque ad illud tempus moriturus, intelligere.

*Tertull. lib.
de Anima
cap. 20.*

Ioan. 21.

Semel igitur illapso in discipulos Domini de immortalitate Ioannis errore, licet ab ipso Ioanne videri potuisset esse omnino sublatus, sic tamen in nonnullos, postea propagatus est, ut constanter etiam affirmarint, Ioannem adhuc viuere, eundemque venturum cum Enoch & Elia, secundi aduentus Domini præcursoribus. At verò Ioannem (sicut est fors omnium hominum) certo certius esse defunctum, non tantum quæ à nobis adducta sunt, sed & aliorum antiquorum significant testimonia:

Huius opinionis primus assertor fuit Hippolytus Portuen- sis, quem egregie confutat Bayon. Annal. Tom. 2. Anno 101.

quæ in Doctissimi Barouij Annalib, fuse studiosus lector indagare potest.

Ecce 5 DE SAN-